ma sind armastanud!'' Ta läks, jälle tuli tagasi, rõhus neiu kätt, wautas teda oma wastu rinda. Tahtis jälle minna, neiu hoidis teda tagasi, tema kätt enese käes hoides. Noormehe pisarad langesiwad teise õlade peale, kastsid kaisu. ,,Kuumala!'' hüüdis ta, teda armatses ja kaisutes ja ikka ligemale tuli see silmapilk, kus Heidalla hoopis unustud pidi olema. See tuli Kuumala meele, ta põgenes eemale taha koopa nurka, tuli põles ta soontes; ta langes armukesest temale walmistatud aseme peale maha, kattis silmad kinni ja palus teist, temast jätta. See aga ajas Klessamoris armu tule weel enam lõkkesse ja piigalt surma nõudes, wõttis teda uuest oma kaenlasse ja Kuumala langes ütlematta armastuses pool minestand noormehe sülle. Ei suutnud ta kauem enam wastu panna — jäegu Heidalla kus tahtes, Klessamor oli wõitnud ja — õnnelik.

Korraga kuuldi Heidallani rõemliku hüidmist. Kartlikult kargas Kuumala üles. — ,,Oh, mis saab nüüd? Tõeste, mul on asja tema õiget wiha karta! Minu pärast põletas ta oma kalli kandle ja mis teen mina temale?''

,,Põgenegem!'' ütles Klessamor ruttuste. Nagu unes töttas neiu noormehe järel, ei teadnud, mis ta tegi. Pool wägise wiis teine teda lootsiku juure ja palus teda sisse astuda.

,,Kas ma pean minu paremat sõpra ilma abita seia tühja saare peale jätma? Oh armastus, mis nõuad sa minult!'' Hinge ahastuses peitis oma kahwatand näu Klessamori põue. See kandis teda armuleekiwalt lootsikusse, tõstis mõla ja nõnda, ühe käega armukest hoides, teisega sõudes, eemaldas ta rannalt.

Seda kõik oli Heidalla eemalt näinud. Tema rõemu tuju muutis ennast ahastuseks. ,,Kuumala!'' kisendas ta meelt äraheites. Ei see hoolind sest — hirmsas kartuses peitis end Klessamori sülle ja kaugemale, ikka kaugemale sõudis kõikuw lootsik.

Sealt saare tütarlapsed teadwad üht laulu selle juhtumisest, mille waheşt oleme nendelt kuulnud.''

,,Kas teate seda laulu?'' küsis Madli.

,,Mitte kõik, wiimsed salmid aina,'' andis Jaak wastuseks, ,,sealt saadik, kus Heidalla näeb, kuidas teine tema armukest lootsikusse kannab ja ära wiib.''

Ta laulis:

Heidalla, oh tagane, juba sult wiib
Wastane armukest — see surma sul toob!
Miks wahid nii ehmatand mere peal' sa?
Oh, armsam Kuumala, wiiwita!